

DELEGATURA

UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 31. 12. 2008r.

RKT – 61 – 71/08/AD

DECYZJA Nr RKT - 105 /2008

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Leszkowi R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „NEW! COMP”, ul. (...) Skoczów:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę** stosowaną przez Leszka R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „NEW! COMP” polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na temat możliwości rozwiązania ewentualnego sporu powstałego na tle umowy w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt. 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki** stosowane przez Leszka R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „NEW! COMP” polegające na stosowaniu w umowach o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu zawieranych z konsumentami postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), których treść jest następująca:

- 1/ „**Abonent może rozwiązać Umowę zawartą na czas określony ze skutkiem natychmiastowym, przy czym zobowiązany jest do uiszczenia opłaty w wysokości: 100 zł za każdy miesiąc liczony do końca zawartej umowy**”, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 2/ „**O zmianach w Cenniku, a także w Regulaminie oraz terminach ich wprowadzenia Operator powiadamia Abonentów z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego za pomocą ogłoszenia na stronie internetowej www.newcomp.pl**”, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie ich stosowania z dniem 15. 08. 2008r.**

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na Leszka R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „NEW! COMP”, ul. (...) Skoczów, karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie: jednego tysiąca złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I oraz II sentencji niniejszej decyzji.

IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Leszka R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „NEW! COMP”, ul. (...) Skoczów, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 48 zł (słownie: czterdziestu ośmiu złotych).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także Prezesem Urzędu) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające w sprawie działalności Leszka R. (zwanego dalej także przedsiębiorcą) prowadzącego działalność gospodarczą pod oznaczeniem „NEW! COMP” w Skoczowie (RKT-402-30/07/AD), w ramach którego zbadano wzorce umowne i umowy faktycznie zawarte z konsumentami dotyczące świadczenia usług z zakresu dostępu do internetu. W toku podjętych czynności poczyniono ustalenia, z których wynikało, że przedsiębiorca podejmuje działania, które mogą być uznane za niezgodne z przepisami Prawa telekomunikacyjnego, jak i stosuje w umowach z konsumentami postanowienia, które mogą zostać uznane za tożsame z klauzulami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (zwanego dalej także rejestrem). Wobec podejrzenia naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym powyżej konieczne stało się wszczęcie przedmiotowego postępowania, co uczyniono Postanowieniem nr 1 z dnia 02. 05. 2008r. (dowód: karta nr 1).

W ramach niniejszego postępowania przedsiębiorca złożył wyjaśnienia, przesłał dokumenty, w oparciu o które wydano niniejszą decyzję, a po otrzymaniu przez niego zawiadomienia o zakończeniu zbierania materiału dowodowego nie skorzystał z przysługującego mu prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Burmistrza Miasta Skoczowa pod numerem (...) (dowód: karta nr 48). W ramach tej działalności świadczy on usługi telekomunikacyjne w zakresie dostarczania klientom indywidualnym dostępu do internetu. Przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu przedsiębiorca stosuje wzór umowy o nazwie *Umowa o świadczenie usługi internetowej „New!COMP”* (zwany dalej wzorem umowy, dowód: karty nr 36 - 38), Cennik (dowód: karta nr 50) oraz Regulamin świadczenia usług dostępu do internetu (dowód: karty nr 51 – 52).

Wzór umowy w pierwotnej wersji, który obowiązywał od 01. 08. 2006r. (dowód: karta nr 58), jak i umowy zawarte z jego wykorzystaniem, zawierały następującą regulację: „*Abonent może rozwiązać Umowę zawartą na czas określony ze skutkiem natychmiastowym, przy czym*

zobowiązany jest do uiszczenia opłaty w wysokości: 100 zł za każdy miesiąc liczony do końca zawartej umowy” (dowód: karty nr 37, 40, 46).

Ww. regulamin obejmował również regulację o treści: „O zmianach w Cenniku, a także w Regulaminie oraz terminach ich wprowadzenia Operator powiadamia Abonentów z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego za pomocą ogłoszenia na stronie internetowej www.newcomp.pl” (dowód: karty nr 51 verte i 57).

§ 8 ust. 6 stanowił, że: „W sprawach, których stroną jest Konsument, spory mogące wyniknąć z Umowy mogą zostać zakończone polubownie w drodze postępowania mediacyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty lub poddane pod rozstrzygnięcie stałego polubownego sądu konsumenckiego przy Prezesie Urzędu Telekomunikacji i Poczty” (dowód: karta nr 37).

Od dnia 28. 01. 2008r. przedsiębiorca zawiera z konsumentami umowy w oparciu o zmodyfikowany wzór pt. Umowa o świadczenie usługi internetowej „New!COMP” (dowód: karty nr 58 – 61). Przedsiębiorca oświadczył, że obecnie obowiązuje jeden dokument (dowód: karta nr 4), który obejmuje umowę, cennik oraz regulamin. Okoliczność posługiwania się nim przedsiębiorca potwierdził przesyłając umowy faktycznie zawarte z konsumentami w kwietniu i maju 2008r. z wykorzystaniem nowego wzorca umowy (dowód: karty nr 10 – 24).

Analiza treści tych dokumentów wykazała, że nie obejmowały one dwóch pierwszych ww. postanowień kwestionowanych w toku niniejszego postępowania.

Jednocześnie w § 8 ust. 6 pozostawiono regulację o brzmieniu: „W sprawach, których stroną jest Konsument, spory mogące wyniknąć z Umowy mogą zostać zakończone polubownie w drodze postępowania mediacyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty lub poddane pod rozstrzygnięcie stałego polubownego sądu konsumenckiego przy Prezesie Urzędu Telekomunikacji i Poczty” (dowód: karta nr 60).

W piśmie z dnia 18. 07. 2008r. przedsiębiorca poinformował, że klienci, z którymi zawarto umowy w oparciu o stary wzorzec, w terminie do 15. 08. 2008r. zostaną powiadomieni o możliwości zmiany umowy (dowód: karta nr 28). Identycznej treści oświadczenie przedsiębiorca zawarł w piśmie z dnia 12. 08. 2008r. (dowód: karta nr 58), z tym że dodał on, iż stosowne informacje o możliwości zmiany umowy oraz nowy wzorzec mają być przesłane na piśmie.

Pismem z dnia 09. 09. 2008r. (dowód: karta nr 67) przedsiębiorca poinformował, że nowy wzorzec doręczono większości klientów. Jedynie część umów była w tym terminie już zmieniona, a w pozostałych przypadkach przedsiębiorca oczekiwał na kontakt klientów, którzy zadeklarowali chęć zmiany umowy i jednocześnie chęć skorzystania z prowadzonej we wrześniu promocji cenowej. W załączeniu przedsiębiorca przekazał wzorcowe pismo przewodnie (dowód: karta nr 68), w którym informuje, że z uwagi na konieczność zmiany części regulacji przesyła do podpisania nowy wzorzec umowy. W piśmie tym przedsiębiorca informuje także o możliwości zmiany wiążącej umowy, a w razie braku akceptacji zmian jej rozwiązania, jak i o możliwości rozwiązania dotychczasowej umowy za porozumieniem stron i podpisania umowy nowej z możliwością skorzystania z aktualnych promocji.

Pismem z dnia 23. 09. 2008r. (dowód: karta nr 70) zwrócono się do przedsiębiorcy o wskazanie, czy wszystkim konsumentom przekazano informację o planowanej zmianie warunków umów oraz zmodyfikowany wzorzec. W odpowiedzi na to przedsiębiorca oświadczył w piśmie z dnia 09. 11. 2008r., że zmiany nie dokonano jedynie w 65

przypadkach, jednakże wynikało to z braku woli konsumentów do przyjęcia nowych regulacji (dowód: karta nr 75).

Przedsiębiorca poinformował także, że w stosowanym przez niego wzorcu umowy dokonał zmiany zastępując informację o możliwości rozwiązania ewentualnego sporu przed sądem polubownym albo w drodze mediacji przed Prezesem Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty informacją o tym, że spór taki może zostać rozwiązany w odpowiednim trybie przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Przedsiębiorca poinformował jedynie o zmianie w niniejszym zakresie wzorca umowy, nie udokumentował jednak, ani nie wskazywał na fakt zmiany obowiązujących umów.

Wysokość przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2007r. ustalono na podstawie złożonego przez niego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2007 (dowód: karty nr 5 – 9). Z przedstawionego dokumentu wynika, że przedsiębiorca osiągnął w 2007r. z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej przychód w wysokości [tajemnica przedsiębiorstwa](pkt 1. a Załącznika nr 1).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Na mocy do art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- rozważana praktyka musi być bezprawna,
- praktyka taka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów, w związku z czym dochodzi do naruszenia interesu publicznego.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przedsiębiorcę rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Z art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, która we własnym imieniu wykonuje działalność gospodarczą. W rozważanym przypadku podmiot będący stroną postępowania bez wątplenia posiada status przedsiębiorcy, gdyż jest to osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Zachowania niniejszego podmiotu podlegają zatem kontroli dokonywanej na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Bezprawność działań

Kolejną przesłanką, jaka musi zostać spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność rozważanego zachowania. Zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt. 1 ww. ustawy za praktykę tego rodzaju uznaje się godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, a stosownie do art. 24 ust. 2 pkt. 2

tej ustawy za niedozwoloną praktykę uważa się naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Dodać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla stwierdzenia, że dana praktyka jest niezgodna z art. 24 ww. ustawy wystarczające jest więc wykazanie, że potencjalnie istniało zagrożenie naruszenia interesów konsumentów w skutek zastosowania określonego postanowienia w umowach z konsumentami w przypadku zaistnienia określonych okoliczności.

Ad I.

Pierwszy z zarzutów rozważanych w ramach niniejszego postępowania dotyczy niedopełnienia przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w wyniku zamieszczania w umowach o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu nieprawdziwych, nierzetelnych i niepełnych informacji na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Obowiązek zamieszczania w umowach danych na ten temat spoczywa na przedsiębiorcach zawierających umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na mocy art. 56 ust. 3 pkt. 8 Prawa telekomunikacyjnego. Pozbawienie konsumentów wiedzy na temat przysługujących im uprawnień powoduje faktyczne ograniczenie możliwości podjęcia przez nich działań w określonym trybie. Konsument nie mając świadomości tego, że spory powstałe na tle umów telekomunikacyjnych mogą być rozstrzygane w drodze polubownej przed wyznaczonym do tego organem i bez konieczności udawania się do sądu powszechnego, najprawdopodobniej nie skorzystają z przewidzianych prawem instrumentów. Badane umowy zawierane przez przedsiębiorcę obejmowały informację o treści: *„W sprawach, których stroną jest Konsument, spory mogące wyniknąć z Umowy mogą zostać zakończone polubownie w drodze postępowania mediacyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty lub poddane pod rozstrzygnięcie stałego polubownego sądu konsumenckiego przy Prezesie Urzędu Telekomunikacji i Poczty”*.

Informacja ta nie jest prawdziwa, gdyż wynika z niej, że mediacja, jak i polubowne sądy są prowadzone przy Prezesie Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty. Obecnie urząd taki nie istnieje, natomiast zgodnie z art. 109 Prawa telekomunikacyjnego postępowanie mediacyjne prowadzi Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zaś stałe polubowne sądy konsumenckie działają przy Prezesie niniejszego Urzędu. Z uwagi na to, że rozważana informacja nie jest prawdziwa, wiarygodna i wyczerpująca, nie może zostać uznana za rzetelną. Jednocześnie trzeba stwierdzić, że z uwagi na to, że przedsiębiorca nie wskazuje należycie przed jakim organem ewentualne spory mogą być rozstrzygane, ocenianą informację należy ocenić jako niepełną. W tych okolicznościach przekazywana przez przedsiębiorcę informacja nie może zostać uznana za informację, jaką ustawodawca nakazuje przekazywać na podstawie art. 56 ust. 3 pkt. 8 Prawa telekomunikacyjnego. W związku z tym należało stwierdzić, że przedsiębiorca dopuścił się naruszenia art. 56 ust. 3 pkt. 8 Prawa telekomunikacyjnego, a więc jego działanie było bezprawne. Jego działanie należało ocenić nie tylko jako bezprawne, ale także jako godzące w interesy konsumentów, gdyż w wyniku niedopełnienia spoczywającego na przedsiębiorcy obowiązku informacyjnego konsumenci zostali pozbawieni dostępu do wiedzy, która powinna im być przekazana, aby mogli w pełni i świadomie uczestniczyć w rynku.

Nawet wprowadzona przez przedsiębiorcę zmiana, o której informował w swym piśmie z dnia 09. 11. 2008r. nie doprowadziła do zaniechania stosowania rozważanej praktyki. Przedsiębiorca wskazał bowiem, że zmienił w niezbędnym zakresie wzór umowy, jednakże

okoliczność ta nie została potwierdzona, ani też nie zostały zmienione obowiązujące umowy z konsumentami.

Ad II.

Posługiwanie się w obrocie konsumenckim klauzulami wpisanymi do rejestru jest zakazane prawem. Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru, bez względu na to, czy wpis dotyczy tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie, czy też nie. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 02. 12. 2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05) wskazał, że zgodnie z art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Sąd Apelacyjny wskazał też, że naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29. 09. 2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19. 12. 2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ Kpc, od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także SOKiK) wyrażonym w wyroku z dnia 25. 05. 2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Trafność wyżej opisanego stanowiska potwierdził również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13. 07. 2006r. (sygn. akt III SZP 3/06). Pomimo, iż powyżej przywołane wyroki zapadły pod rządami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to orzecznictwo to należy uznać za aktualne także w obecnym stanie prawnym. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007r. rozważna kwestia została uregulowana w analogiczny sposób, a zatem nie występują różnice, które nakazywałyby odejście od ustalonej linii orzecznictwa i w konsekwencji tego odmienną ocenę prawną badanego zagadnienia.

Przyjęcie zasady formalnej jawności rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone oznacza, że od chwili wpisania do niego określonego postanowienia zakazane jest stosowanie tożsamyh postanowień w obrocie konsumenckim i nikt nie może zasłaniać się niezajomością dokonanych wpisów. Rejestr postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone jest prowadzony przez Prezesa Urzędu. W praktyce jest on powszechnie dostępny w wersji elektronicznej na stronie internetowej Urzędu.

1.

W ramach niniejszego postępowania postawiono przedsiębiorcy zarzut stosowania w praktyce naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu w umowach o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu zawieranych z konsumentami

postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy Kodeks postępowania cywilnego (zwanej dalej także Kpc), którego treść jest następująca: „*Abonent może rozwiązać Umowę zawartą na czas określony ze skutkiem natychmiastowym, przy czym zobowiązany jest do uiszczenia opłaty w wysokości: 100 zł za każdy miesiąc liczony do końca zawartej umowy*”.

Postanowienie to należy uznać za tożsame z następującymi klauzulami uznanymi za niedozwolone odpowiednio na mocy wyroku SOKiK z dnia 31. 01. 2005r. (sygn. akt XVII Amc 59/04) oraz z dnia 05. 10. 2005r. (sygn. akt XVII Amc 73/04) i wpisanymi do rejestru pod numerami 407 i 675:

- „*W przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy przez każdą ze stron biorca sygnału zapłaci dostawcy sygnału karę umowną w kwocie równej sumie opłat abonamentowych za miesiące pozostałe do końca powyższego 12-miesięcznego okresu*”,
- „*Umowa o korzystanie z wymienionych na wstępie usług świadczonych przez „Ramtel” zostaje zawarta na czas nieokreślony nie krótszy niż 6 miesięcy kalendarzowych tj. do dnia ...W przypadku rozwiązania umowy przez Abonenta przed upływem 6 miesięcy od daty jej zawarcia abonent zobowiązuje się wnieść jednorazową opłatę w wysokości sumy abonamentów pozostałych do dnia podanego w pkt 1 niniejszego paragrafu*”.

Stosownie do art. 61 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca telekomunikacyjny określa w cenniku ceny za przyłączenie do sieci, za usługi, za obsługę serwisową oraz szczegółowe informacje dotyczące stosowanych pakietów i upustów. W niniejszym przypadku w umowie ustalono także opłatę za każdy z miesięcy pozostałych do końca terminu określonego w umowie w przypadku rozwiązania jej, którą można potraktować jako swego rodzaju abonament, pomimo, iż w terminie tym nie będą świadczone na rzecz konsumenta usługi. W związku z tym kwestionowane w tym miejscu postanowienie należy uznać za tożsame z ww. klauzulami wpisanymi do rejestru, na mocy których zastrzegano w analogicznych okolicznościach obowiązek konsumentów do wpłacenia opłat abonamentowych pozostałych do końca terminu wskazanego w umowie. Nałożenie na konsumentów w klauzuli zawartej we wzorcu umowy wykorzystywanym przy zawieraniu umów obowiązku wnoszenia opłat za usługi pomimo rezygnacji z nich prowadzi do naruszenia art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm., zwanej dalej także Kc), który stanowi, że postanowienia umowne, które nie zostały indywidualnie uzgodnione z konsumentem, a kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przy czym rażąco naruszają jego interesy, uważa się za niedozwolone postanowienia umowne. Stosowanie w obrocie konsumenckim takiej regulacji jest niezgodne także z art. 385³ pkt 16 Kc, który stanowi, że za niedozwolone uznaje się postanowienia, które nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy, z art. 385³ pkt 17 Kc, wedle którego za niedozwolone uznaje się postanowienia, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego, jak i z art. 385³ pkt 22 Kc, w myśl którego za niedozwolone uznaje się postanowienia, które przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta.

Zastrzeżona przez przedsiębiorcę opłata nie może być uznana za możliwą do pobrania kwotę przewidzianą w art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego. W żadnej z umów nie wskazuje się bowiem konkretnej kwoty przyznanej konsumentowi ulgi. Jednocześnie wysokość kwoty należnej przedsiębiorcy zależy od terminu rozwiązania umowy, ale nie jest zależna od

wybranej przez konsumenta opcji, tj. od czasu, na jaki zawarto umowę i od jakości usług. We wszystkich przypadkach zastrzeżono jednakową kwotę 100 zł za każdy miesiąc. Podkreślić trzeba, że ulga, której równowartość mogłaby być pobrana, musiałaby zostać określona w umowie, czego w niniejszym przypadku nie uczyniono.

Powyższe okoliczności pozwoliły na stwierdzenie, że przedsiębiorca dopuścił się stosowania postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru.

2.

Kolejny z zarzutów rozważanych w ramach przedmiotowego postępowania dotyczy stosowania praktyki polegającej na stosowaniu w umowach o świadczenie usług z zakresu dostępu do internetu zawieranych z konsumentami postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, którego treść jest następująca: *„O zmianach w Cenniku, a także w Regulaminie oraz terminach ich wprowadzenia Operator powiadamia Abonentów z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego za pomocą ogłoszenia na stronie internetowej www.newcomp.pl”*.

Klauzulę tę należy uznać za tożsamą z następującymi postanowieniami wpisanymi do rejestru odpowiednio na mocy wyroku SOKiK z dnia 23. 10. 2006r. (sygn. akt XVII AmC 141/05) oraz wyroku SOKiK z dnia 26. 03. 2008r. (sygn. akt XVII AmC 265/07) pod numerami 1183 oraz 1491:

- *„NetArt zastrzega sobie prawo zmian Regulaminu. Zmiany te obowiązują od chwili udostępnienia nowej wersji Regulaminu na stronach WWW NetArt. Ponadto warunki świadczenia usługi mogą ulec zmianie w razie zmiany regulaminu świadczenia usług przez współpracujących Rejestratorów domen”*,
- *„Domeny.pl sp. z o. o. zastrzega sobie prawo dokonania zmian niniejszego Regulaminu. Zmiany te obowiązują od chwili udostępnienia nowej wersji Regulaminu na stronie www.domeny.pl”*.

We wszystkich przytoczonych klauzulach przedsiębiorcy świadczący usługi telekomunikacyjne zastrzegli, że zmiana warunków wynikających ze wzorca umowy, który był zastosowany przy zawarciu umowy telekomunikacyjnej może nastąpić w trybie wymagającym jedynie zamieszczenia informacji na ten temat na stronie internetowej z wyłączeniem indywidualnego informowania każdego z konsumentów na piśmie połączonego z doręczeniem proponowanego wzorca w nowym brzmieniu.

Stosownie do art. 56 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego umowę o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej. Zgodnie z art. 77 § 1 Kc uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Skoro dla umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przewidziano formę pisemną, a do umów tych dołącza się „Regulamin” oraz cennik, to także zmiana warunków określonych w tych dokumentach powinna nastąpić w analogicznej formie. Forma pisemna nie jest dochowana w przypadku zamieszczenia komunikatu na stronie internetowej przedsiębiorcy. W związku z tym należy stwierdzić, że przedsiębiorca zastrzega wbrew przepisowi art. 56 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 77 § 1 Kc, że zmiana umowy może nastąpić w formie elektronicznego powiadomienia na stronie internetowej.

Niniejszy tryb wprowadzania w życie postanowień umownych wynikających z cennika usług jest niezgodny z trybem określonym w art. 384¹ Kc. Przepis ten stanowi, że wzorzec wydany

w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 Kc, a więc gdy wzorzec ten został drugiej stronie doręczony, a strona ta nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Zaznaczyć trzeba, że udostępnienie wzorca w miejscu ogólnie dostępnym, czy na stronie internetowej przedsiębiorcy nie prowadzi do spełnienia obowiązku polegającego na doręczeniu takiego wzorca. W przypadku zmiany wzorca konieczne więc jest każdorazowo jego doręczenie konsumentom.

W art. 384 § 4 Kc zawarto regulację odnoszącą się do wzorców stosowanych w formie elektronicznej. Z przepisu tego wynika, że jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem elektronicznym, to powinna go udostępnić drugiej stronie umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Przepis ten nie znajduje jednak zastosowania w niniejszym przypadku, gdyż pierwszeństwo w tym zakresie należy przyznać ustawie Prawo telekomunikacyjne. W art. 56 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego sformułowano nakaz zachowania formy pisemnej umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z art. 59 ust. 1 tej ustawy dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych stosowany przez niego regulamin udostępnia do publicznej wiadomości, a jednocześnie jest obowiązany bezpłatnie doręczyć go abonentowi wraz z umową. Mając na uwadze regulację wynikającą z art. 384¹ Kc należy stwierdzić, że obowiązek należytego doręczenia spoczywa na przedsiębiorcach także w przypadku zmiany regulaminu w czasie trwania stosunku umownego. Zmieniony regulamin powinien być doręczony z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego przed jego wprowadzeniem wraz z informacją o możliwości odstąpienia od umowy. Zasady dotyczące ogłaszania i doręczania cennika określającego opłaty związane z usługami telekomunikacyjnymi wynikają z art. 61 Prawa telekomunikacyjnego. Stosownie do art. 61 ust. 4 ww. ustawy cennik powinien być nie tylko podany do publicznej wiadomości, ale też doręczony wraz z umową. Rozstrzygający w tej kwestii jest przepis art. 61 ust. 5 Prawa telekomunikacyjnego, który stanowi, że w razie podwyższenia cen dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest zobowiązany, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego do powiadomienia o tym abonentów na piśmie, a inne osoby poprzez podanie cennika do publicznej wiadomości. W takim przypadku przedsiębiorca powinien równocześnie zawiadomić o możliwości odstąpienia od umowy. W spornym postanowieniu ogólnie wskazano na zmiany wobec czego należy uznać, że odnosi się ono do sytuacji normowanych przytoczonymi przepisami prawa. Podsumowując niniejszy wywód trzeba stwierdzić, że w niniejszym przypadku przedsiębiorca zastrzegł możliwość wprowadzenia zmian regulaminu i cennika oraz zawiadomienia o tym konsumentów w trybie, który nie zapewnia wystarczającej informacji z uwagi na dopuszczaną formę dokonania tej czynności. Dodać też warto, że do spełnienia opisanych ustawowych obowiązków nie wystarczy przesłanie zawiadomienia, lecz konieczne jest doręczenie konsumentom dokumentów obejmujących treść zmienianych postanowień.

W tych okolicznościach kwestionowane postanowienie należało uznać za tożsame z przywołanymi klauzulami wpisanymi do rejestru.

Naruszenie interesu publicznego i zbiorowych interesów konsumentów

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania

godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹.

Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10. 04. 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium.

Sąd Najwyższy orzekł też, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

W rozważanym przypadku doszło do naruszenia interesu publicznego. Oceniane zachowania przedsiębiorcy dotyczą szerokiego kręgu najsłabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci. Dotyczą one wszystkich tych osób, które zawarły z nim umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wszystkich jego potencjalnych klientów. Rozważane działania godzą więc w zbiorowe interesy konsumentów. Stanowią one też zakazane prawem praktyki, gdyż są podejmowane w sposób powtarzalny. Już z samej istoty wzorców umów wynika to, że działania przedsiębiorcy wykorzystującego je jest ustalone, jednakowe, powtarzalne we wszystkich przypadkach.

Z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek wymienionych w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należało orzec, że przedsiębiorca dopuścił się naruszenia tych przepisów.

Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyk wymienionych w punkcie II przez przedsiębiorcę

W toku niniejszego postępowania przedsiębiorca poinformował o wprowadzeniu zmian do stosowanego przez niego wzorca umowy, co nastąpiło z dniem 28. 01. 2008r. (dowód: karty nr 58 – 61), a więc przed datą wszczęcia niniejszego postępowania. Od tej daty nowozawierane umowy z konsumentami nie obejmowały powyżej opisanych postanowień uznanych za tożsame z klauzulami abuzywnymi wpisanymi do rejestru. Wszyscy klienci, z którymi zawarto umowy przed tym terminem zostali poinformowani o konieczności zmiany ich warunków oraz otrzymali zmodyfikowany wzorzec, co nastąpiło w terminie do 15. 08.

¹ Konrad Kohutek w: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

2008r. W związku z niniejszym należało stwierdzić, że z tą datą doszło do zaniechania stosowania praktyk wymienionych w pkt. II 1 i 2 sentencji niniejszej decyzji.

W odniesieniu do praktyki opisanej w pkt. I tej decyzji należało stwierdzić, że do zaniechania jej stosowania nie doszło, gdyż zmieniony został jedynie wzorzec, a nie umowy faktycznie zawarte z konsumentami, które obejmowały niewłaściwą regulację.

W świetle przedstawionych okoliczności należało podjąć rozstrzygnięcie, jak w pkt. I i II sentencji tej decyzji.

Ad III.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W pkt. I oraz II 1 – 2 niniejszej decyzji stwierdzono stosowanie przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych szczegółowo powyżej. Praktyki te polegały na stosowaniu w umowach z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych oraz na niedopełnianiu obowiązku informacyjnego. Konsekwencją stosowania powyższych praktyk było pogorszenie sytuacji konsumentów. Okoliczność, że sporne postanowienia zamieszczono we wzorcu umowy spowodowała, że były one konsumentom narzucane. Fakt, że kwestionowane regulacje wynikały ze wzorców umownych świadczy również o ustalonym charakterze podejmowanych praktyk. Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorcę kary, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Przedsiębiorca, jako profesjonalista powinien wiedzieć, że określając warunki umowne nie może stosować klauzul uznanych przez SOKiK za abuzywne, ani w żaden inny sposób godzić w interesy konsumentów. Nie bez znaczenia jest też charakter umów, w których zawarto kwestionowane w toku niniejszego postępowania regulacje. Są to umowy o charakterze ciągłym, masowo zawierane przez konsumentów.

Przy ustalaniu kary wzięto pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po raz pierwszy, a zasięg jego działalności jest stosunkowo niewielki. Uwzględniono również fakt, że przedsiębiorca aktywnie współpracował z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w toku niniejszego postępowania. Istotne jest także to, że przedsiębiorca dokonał opisanych powyżej zmian z własnej inicjatywy, które choć nie pozwoliły na stwierdzenie zaniechania stosowania wszystkich kwestionowanych praktyk, to doprowadziły do wyeliminowania dwóch z nich, a podjęte czynności należy poczytać za przejaw chęci dostosowania się do aktualnych wymogów. Okoliczności te należy poczytać, jako łagodzące. Przy miarkowaniu kary zważono również, że rozważane praktyki stosowano przez okres prawie dwóch i pół roku.

Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe przedsiębiorcy. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Niniejsza kara powinna stanowić przestrożę dla przedsiębiorcy na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

Przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2007r. wyniósł [tajemnica przedsiębiorstwa] (pkt 1. a Załącznika Nr 1), w związku z czym maksymalna kara, jaka mogłaby w niniejszym przypadku zostać wymierzona, to [tajemnica przedsiębiorstwa] (pkt 1. b Załącznika Nr 1). W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie 1000 zł (słownie: jednego tysiąca złotych), co stanowi [tajemnica przedsiębiorstwa] (pkt 2. a Załącznika Nr 1) osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2007r. przychodu oraz [tajemnica przedsiębiorstwa] (pkt 2. b Załącznika Nr 1) maksymalnego wymiaru kary.

Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie III sentencji tej decyzji.

Ad IV.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie jej przepisów, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Niniejsze postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punktach I oraz II 1 - 2 decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu z przedsiębiorcą. W związku z powyższym postanowiono obciążyć stronę kosztami postępowania w wysokości 48 zł (słownie: czterdziestu ośmiu złotych).

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w

Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie IV niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 Kpc, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Maciej Fragsztajn